



Folketingets Kulturudvalg
Christiansborg
1240 København K

Kulturministeren

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Tlf : 33 92 33 70
E-mail : kum@kum.dk
Web : www.kum.dk

21. april 2021

Folketingets Kulturudvalg har den 7. april 2021, efter ønske fra Kim Valentin (V), stillet mig følgende spørgsmål, nr. 8 ad L 205, som jeg hermed besvarer.

Spørgsmål:

Vil ministeren redegøre for, i hvilket omfang der kan kræves retransmissionsvederlag i medfør af lovændringen i følgende eksempler a) hvis streamingtjenesten indgår i et såkaldt bundle, hvor tjenesten tilbydes som del af et mobilabonnement, som det eksempelvis er tilfældet hos Telmore, 3, Telia m.fl., b) hvis streamingtjenesten tilbydes med rabat gennem en medlemsordning i supermarkedskæde, som eksempelvis er tilfældet med Coop Prime, hvis medlemmer får adgang til TV 2 Play, c) hvis streamingtjenesten indgår i en tv-pakke, men hvor kundeforholdet tilhører streamingtjenesten, d) hvis streamingtjenesten kan tilkøbes som stand-alone eller i rabatterede bundles, der alene tilbydes en bredbåndsudbyders egne kunder, eksempelvis hos Wao eller Boxer?

Svar:

I lovforslagets almindelige bemærkninger (pkt. 3.2.3) anføres det:

"Tredjemands involvering i relation til § 35, stk. 1, 4 og 5, forudsættes at have karakter af distribution med et udbud af indhold, der gøres tilgængeligt fra en flerhed af tv-kanaler og/eller onlinetjenester, f.eks. som en del af et abonnement (direkte eller indirekte) mellem aggregator og slutbrugerne. Der vil også være tale om en distributionslignende situation, hvor indhold fra en tjeneste bruges som attraktion foran en betalingsmur, eller der er reklamer i forbindelse med indholdet. Udbud af apps i appstores, herunder downloads og præinstallation af apps, uden at det er en del af et direkte eller indirekte abonnement eller anden betaling (f.eks. reklame) mellem aggregator og slutbrugerne har eksempelvis ikke en sådan karakter".

Som nævnt i mit svar på spørgsmål 5, er det en forudsætning for, at rettighedshaverne kan stille krav om vederlag, at der udestår rettigheder på baggrund af de bagvedliggende kontrakter.

I forhold til de nævnte eksempler vil det forudsætte en konkret vurdering, om der evt. er behov for at indhente udestående rettigheder.

Reguleringen i § 35, herunder det såkaldte direct injection-princip, forudsætter:

1. at den, der deltager i distribution af indhold, har en selvstændig økonomi forbundet med distributionen, og
2. at krav på vederlag er forudsat i de bagvedliggende kontrakter. Der er aftalefrihed, hvorfor det kan aftales, hvilke udnyttelser der dækkes af den indledende betaling, og derved hvilke der kan dækkes af kollektive aftaler. Det er således de aftalemæssige og økonomiske forhold, dvs. markedet, der er afgørende for, i hvilket omfang rettighedshaverne kan kræve vederlag frem for den rent tekniske indretning af distributionen.

Da det ikke er muligt at forudse alle tekniske scenarier, er der i lovforslagets bemærkninger indsat kriterier med henblik på den konkrete vurdering.

Princippet afgrænses ift. distributionslignende situationer, herunder at det vedrører en flerhed af tv-kanaler og/eller onlinetjenester. Det bemærkes i den forbindelse, at en situation, hvor tredjemands handlinger består af rent tekniske ydelser, og der ikke sker nogen ny forretningsmæssig udnyttelse af det pågældende indhold eksempelvis ikke omfattes.

I sidste ende vil det være op til domstolene at foretage en vurdering på baggrund af denne afgrænsning. Det er også af denne årsag, at det i lovforslagets almindelige bemærkninger (pkt. 3.2.3) anføres:

"Den endelige afgrænsning vedrørende "direct injection" for hele § 35 (både flow tv-kanaler og onlinetjenester) vil henhøre under domstolene."

Joy Mogensen